

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 21/2021-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Jozef Holič s. r. o., Poľovnícka 4, Bernolákovo, v mene ktorej koná advokát JUDr. Jozef Holič, vo veci namietaného porušenia čl. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 13, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 21, čl. 34, čl. 41 a čl. 47 ods. 1 a 2 Charty základných práv Európskej únie rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 9 C 259/2013 z 11. mája 2017, rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 Co 431/2017 z 31. januára 2019 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 16/2020 z 29. júla 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. novembra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 13, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 21, čl. 34, čl. 41 a čl. 47 ods. 1 a 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 C 259/2013 z 11. mája 2017 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 431/2017 z 31. januára 2019 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 16/2020 z 29. júla 2020 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 18. apríla 2013 okresnému súdu návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa od odporcu [REDAKOVANÉ], domáhal zaplatenia sumy 29 862,10 eur s príslušenstvom z titulu odstupného z dôvodu skončenia pracovného pomeru dohodou. Okresný súd vydal 22. júla 2013 platobný rozkaz sp. zn. 8 Ro 60/2013, ktorým uložil odporcovi zaplatiť sťažovateľovi uplatnenú sumu. Po podaní odporu okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 9 C 259/2013 z 28. novembra 2013 tak, že žalobu zamietol a sťažovateľa zaviazal na zaplatenie náhrady trov konania vo výške 100 %. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 Co 216/2014 z 29. februára 2016 predmetný rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že pracovný pomer sťažovateľa trval od 1. augusta 2007 do 21. júla 2011, keď platne skončil, pretože sa sťažovateľ nedomáhal neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru. Krajský súd

konštatoval, že sťažovateľ v predmetnej dohode nežiadal uviesť dôvody, ktoré do takej dohody môže žiadať uviesť výlučne zamestnanec. Krajský súd posúdil ako zákonné dôvody uvedené v dohode napriek tomu, že takéto dôvody skončenia pracovného pomeru dohodou sa uvádzať nesmú. Takto uzatvorenú dohodu považuje sťažovateľ za zneužitie aktivity zamestnávateľa, ktorý do obsahu dohody vsunul, čo tam vôbec nemá byť. Na základe tohto dôkazu bol v spore úspešný žalovaný, hoci pracovný pomer sťažovateľa skončil, pretože v práci pre zamestnávateľa ochorel a stal sa invalidným pre uznanú chorobu z povolania.

3. Okresný súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu následne rozhodol rozsudkom sp. zn. 9 C 259/2013 z 11. mája 2017 tak, že žalobu opätovne zamietol, v časti späťvzatia žaloby konanie zastavil a žalovanému priznal plnú náhradu trov konania. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 Co 431/2017 z 31. januára 2019 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal trovy odvolacieho konania tak, akoby sťažovateľ žiadal to, na čo nemal nárok. Aj samotný výrok o trovách konania je podľa sťažovateľa nespravodlivý a v rozpore s dobrými mravmi. Sťažovateľ ochorel v práci pre žalovaného a ten mu nemal možnosť poskytnúť primeranú prácu, ale v dohode o skončení pracovného pomeru uviedol dôvod, ktorý nárok na odstupné odmieta.

4. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), teda z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia dohody o skončení pracovného pomeru z pohľadu jej platnosti, účinnosti a obsahu, ako aj z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd vo veci rozhodol uznesením sp. zn. 4 Cdo 16/2020 z 29. júla 2020 o odmietnutí dovolania bez nariadenia pojednávania. Dovolací súd odmietol skúmať právny názor uvedený v prvom zrušujúcom rozhodnutí krajského súdu spočívajúci v konštatovaní, že prvoinštančný súd nie je oprávnený skúmať platnosť dohody o skončení pracovného pomeru okrem iného aj preto, lebo sťažovateľ nepodal žalobu o neplatnosť tejto dohody. Krajský súd však v rozpore s § 3 Občianskeho zákonníka vyhodnotil dôvody dohody o skončení pracovného pomeru za platné a zaväzujúce. Podľa názoru sťažovateľa právny názor krajského súdu uvedený v zrušujúcom rozhodnutí je obchádzaním § 60 ods. 2 Zákonníka práce.

5. Sťažovateľ sa v dovolaní domáhal, aby najvyšší súd vyriešil právnu otázku platnosti dohody o skončení pracovného pomeru, ak sú v nej uvedené dôvody, pre ktoré pracovný pomer nekončí a ich uvedenie zamestnanec nežiadal. Dovolací súd odmietol uplatnenie „širších práv“ než sú uvedené v Zákonníku práce a Občianskom zákonníku, keď otázku neplatnosti musia všeobecné súdy skúmať *ex offo*.

6. Sťažovateľ namieta, že postupom konajúcich súdov došlo ku konaniu v rozpore so zásadami obsiahnutými v Zákonníku práce, Občianskom zákonníku, v čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 13, čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2, čl. 154c, čl. 124, čl. 127 a čl. 131 ústavy. Súčasne postupom všeobecných súdov nedošlo k uplatneniu práva na účinný opravný prostriedok.

7. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie a odložil vykonateľnosť uznesenia najvyššieho súdu, aby sa zabránilo rozhodnutiu o trovách konania, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi. Súčasne navrhol, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť rozsudku krajského súdu a oboch rozsudkov okresného súdu vydaných v danej právnej veci.

8. Sťažovateľ na základe svojej argumentácie navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví:

„I. V konaní pred porušovateľmi I. až 3. bolo právo na konanie pred demokratickým a právnym štátom, právo na konanie o všetkých prípadoch rovnako a pri rozhodovaní dbať na podstatu a zmysel obmedzenia práv a základných slobôd, právo domáhať sa zákonným spôsobom na súde svojich práv a hlavne, že z právomoci súdov boli vylúčené uplatnene základne práva a slobody, právo aby sa vec prejednála verejne, prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť pred porušovateľom v 1. rade v označení v časti III. PORUŠENÉ BOLO.

Právo na spravodlivý proces a na účinnú nápravu v zmysle Dohovoru čl.6 ods. 1 a 13 PORUŠENÉ BOLO. PORUŠENÉ BOLO aj právo chránené Listinou a Chartou v zmysle označenia v časti III. sťažnosti.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 16/2020 zo dňa 29.07.2020 a Rozsudok Krajského súdu sp. zn. 7Co/431 /2017-228 zo dňa 31.01.2019 a Rozsudok Okresného súdu sp. zn. 9C/259/2013-181 zo dňa 11.05.2017 a na tieto Rozsudky vecne a právne nadväzujúce rozhodnutia A VEC SA VRACIA Okresnému súdu Nitra na nové konanie a rozhodnutie Ad eventum.

Po zrušení vykonateľnosti rozhodnutí predchádzajúcich priznaných trov konania v prospech žalovanej na účet právnej zástupkyne žalovanej SA ZRUŠUJE Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Cdo 16/2020 zo dňa 29.07.2020 A VEC SA VRACIA dovolaciemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

III. Ústavný súd Slovenskej republiky PRIZNÁVA sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] zadostučinenie vo výške 2.000,- (dvetisíc) Eur,

IV. Ústavný súd Slovenskej republiky PRIZNÁVA sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 375,24 Eur (tristosedemdesiatpäť eur a 24 centov). (2 x úkon, 2 x náhrada výdavkov).

V. Porušovatelia 1. až 3. spoločne a nerozdielne zaplatia platby priznané v bode III, a IV. Tohto rozhodnutia do 60 dní odo dňa vyhlásenia Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky na účet Advokátska kancelária JUDr. Jozef Holič s.r.o., IČO: 51 163 730,

II.

Právomoc ústavného súdu a judikatúrne východiská

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q) r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí

všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

14. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov, zrejme, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov (pozri napr. Helle v. Fínsko, č. 20772/92, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 19. 12. 1997, bod 60; Rajkovič v. Chorvátsko, č. 50943/99, rozhodnutie z 3. 5. 2001, bod 2). Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojoľné alebo zjavne neodôvodnené.

III.

Právne posúdenie

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu

15. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

16. Ústavný súd konštatuje, že proti rozsudku okresného súdu, ktorým bola žaloba sťažovateľa zamietnutá, bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ aj využil. Námietky sťažovateľa uvedené v odvolaní bol povinný preskúmať krajský súd, čo súčasne vylučuje právomoc ústavného súdu. Proti rozsudku krajského súdu, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, bolo prípustné dovolanie, ktoré sťažovateľ podal. Z toho vyplýva, že námietky sťažovateľa preskúmal najvyšší súd ako súd dovolací. Z uvedeného dôvodu sa v sťažovateľovej veci uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu a proti rozsudku krajského súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu

17. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že procesným postupom krajského súdu mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, teda uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Rozsudok krajského súdu tiež podľa sťažovateľa spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, keďže závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP], konkrétne sťažovateľ navrhol vyriešenie dvoch právnych otázok, a to, (i) „*či negatívne uvedené dôvody v dohode o skončení pracovného pomeru, ktoré nežiadal uviesť zamestnanec s poukazom na § 60 ods. 2 Zákonníka práce v čase skončenia pracovného pomeru, sú obchádzaním zákona?*“ a (ii) „*či zamestnancovi patrí odstupné pre ohrozenie chorobou z povolania v zmysle čl. 4 bodu 1 ods. 6 pracovného poriadku zamestnávateľa?*“. Podľa názoru sťažovateľa nárok na priznanie odstupného vo výške desaťnásobku priemerného platu pri skončení pracovného pomeru dohodou vzniká samotnou existenciou choroby z povolania zamestnanca. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ polemizuje predovšetkým s posúdením dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšším súdom, pričom jeho argumentáciu možno posúdiť ako zmätočnú a chaotickú, keďže

predovšetkým vyčíta najvyššiemu súdu, že odmietol skúmať právny názor uvedený v prvom zrušujúcom rozhodnutí krajského súdu. Vo vzťahu k posúdeniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že predmetné ustanovenie bolo najvyšším súdom aplikované v zúženom rozsahu a výlučne v kontexte vnútroštátnych právnych noriem, čím došlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces.

18. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Inými slovami, posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru), v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (III. ÚS 450/2017). To samozrejme neplatí, ak by najvyšší súd posúdil otázku prípustnosti dovolania ústavne neudržateľne v neprospech sťažovateľa.

19. Dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania okrem prípadov, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý dovolaním nebol dotknutý, ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a dovolanie podal len niektorý zo subjektov, určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu [§ 439 písm. a), b) a c) CSP]. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) a skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolací súd však nie je viazaný dovolacím návrhom, t. j. petitom dovolania (§ 441 CSP).

20. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy preto nie je povinnosť dovolacieho súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich

„nerešpektovanie“ ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V opačnom prípade by totiž dovolací súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného opravného prostriedku vôbec boli naplnené.

21. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade sa najvyšší súd neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľa, ktorým napadol rozsudok krajského súdu, jeho dovolanie riadne preskúmal, no keďže dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania nezistil, sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti podaného mimoriadneho opravného prostriedku podľa § 447 písm. c) CSP vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP a vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP posúdil dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP ako neodôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, teda rozhodol spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok vyslovene umožňuje.

22. I keď argumentácia sťažovateľa vo vzťahu k posúdeniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšším súdom je veľmi všeobecná a neurčitá, ústavný súd ju posúdil aj v tejto časti. Sťažovateľ v dovolaní namietal nenariadenie pojednávania pred odvolacím súdom, čím malo dôjsť k procesnej vade konania a porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Najvyšší súd v napadnutom uznesení (body 12 až 18) uviedol, že krajský súd vyhodnotil skutkový stav zistený okresným súdom ako dostatočný na podklad pre jeho rozhodnutie a nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Ústavný súd v zhode s najvyšším súdom uvádza, že na nariadenie pojednávania nebol daný zákonný dôvod podľa § 385 ods. 1 CSP. Sťažovateľ existenciu dôležitého verejného záujmu netvrdil a keďže krajský súd vychádzal z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie a skutkový stav považoval za náležite zistený, nebolo potrebné dokazovanie zopakovať ani doplniť, teda nebol naplnený dôvod na obligatórne nariadenie pojednávania.

23. Vo vzťahu k podstate argumentácie sťažovateľa uvedenej v ústavnej sťažnosti ústavný súd konštatuje, že prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky podľa § 421 ods. 1 CSP je vymedzená taxatívne. Sťažovateľ ako dôvod prípustnosti ním podaného dovolania uviedol dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená.

24. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí po citácii všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vymedzeným v § 420 a § 421 CSP poukázal na dôvody, ktorými možno odôvodniť dovolanie prípustné podľa § 420 CSP, zdôrazňujúc, že dovolací dôvod sa v súlade s § 431 ods. 2 CSP vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva vada, ktorou sa odôvodňuje prípustnosť dovolania. Najvyšší súd v ďalšom konštatoval, že dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP), pričom dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

25. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd uviedol, že predmetné ustanovenie predpokladá, že ide o kľúčovú právnu otázku, ktorá nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dovolateľ musí konkretizovať, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia ním označenej právnej otázky. Otázky, ktoré konajúce všeobecné súdy riešili v priebehu konania, avšak netvorili základ ich rozhodnutí, nemajú podľa najvyššieho súdu relevanciu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

26. Najvyšší súd sťažovateľom zadefinované právne otázky týkajúce sa jeho nároku na odstupné podľa § 76 ods. 2 Zákonníka práce posúdil ako také, od vyriešenia ktorých rozsudok krajského súdu nezávisel. Žiaden zo súdov nižšej inštancie podľa najvyššieho súdu vo svojom rozhodnutí neriešil obchádzanie zákona na základe uvedenia dôvodov skončenia pracovného pomeru v dohode negatívnym spôsobom bez žiadosti zamestnanca

ani otázku existencie nároku sťažovateľa ako zamestnanca na odstupné pre ohrozenie chorobou z povolania v zmysle čl. 4 bodu 1 ods. 6 pracovného poriadku žalovaného ako zamestnávateľa. Najvyšší súd vychádzal zo (pre dovolací súd záväzného) skutkového stavu zisteného odvolacím súdom, ktorý uzavrel, že sťažovateľ dobrovoľne uzavrel so žalovaným dohodu o skončení pracovného pomeru bez uvedenia dôvodu, z čoho nevzniká nárok na odstupné vo výške 10-násobku jeho mesačného zárobku. V tomto kontexte najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľom vymedzené právne otázky by *de facto* znamenali opätovné preskúmanie skutkového stavu v danej právnej veci (konštatovaného odvolacím súdom ako dobrovoľné uzavretie dohody charakterizovanej v predchádzajúcej vete).

27. Najvyšší súd uviedol, že s ohľadom na skutkový stav zistený krajským súdom, ktorým je viazaný (§ 442 CSP), vyvodil svoj záver, že sťažovateľom formulované otázky neboli otázkami v tom zmysle, ako má na mysli § 421 CSP. Po predbežnom posúdení sťažnostnej argumentácie ústavný súd konštatuje, že z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sa presvedčil, že poskytuje odpoveď na otázky majúce vplyv na prípustnosť dovolania, sťažovateľovi v tomto rozsahu boli ozrejmene kľúčové dôvody odmietnutia jeho dovolania, odôvodnenie nevykazuje znaky arbitrárnosti či svojvôle pri aplikácii procesného práva a zároveň zodpovedá rozsahu požiadaviek kladených na riadne odôvodnenie rozhodnutia o neprípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku. Ústavný súd pripomína, že sám sťažovateľ v ústavnej sťažnosti i v dovolaní vytýka, že krajský súd neriešil ním nastolené právne otázky. To zodpovedá situácii, že rozhodnutie krajského súdu od ich vyriešenia nezáviselo, preto jeho nesprávny právny názor nemohol mať za následok nesprávne právne posúdenie veci. Predpokladom aplikácie § 421 ods. 1 písm. b) CSP je však vyriešenie relevantnej (pre rozhodnutie podstatnej) právnej otázky odvolacím súdom, ktorá dovolacím súdom dosiaľ riešená nebola, a jej odôvodnenie. Od toho závisí prípustnosť dovolania, ktorá však nie je daná v prípade sťažovateľa.

28. Ústavný súd konštatuje, že nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. s čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to tvrdil sťažovateľ, ktorý v podstatnej časti ústavnej sťažnosti polemizuje s názorom krajského súdu uvedeným v jeho predchádzajúcom

zrušujúcom rozhodnutí, ktoré nebolo predmetom skúmania v dovolacom konaní. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že medzi uznesením najvyššieho súdu a sťažovateľom namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

III.3 K namietanému porušeniu čl. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 ústavy, základných práv podľa čl. 13, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 13 dohovoru

29. V súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením čl. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 ústavy, základných práv podľa čl. 13, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd uvádza, že v texte ústavnej sťažnosti sťažovateľ neuviedol žiadnu zmysluplnú sťažnostnú argumentáciu, ktorá by svedčila o tom, akým spôsobom/konaním malo dôjsť k ich porušeniu. Keďže v tomto smere sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť neodôvodnil [§ 43 ods. 1, § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde], ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, keďže nemá náležitosti ustanovené zákonom.

III.4 K namietanému porušeniu práv podľa čl. 21, čl. 34, čl. 41 a čl. 47 charty

30. Sťažovateľ namietal aj porušenie svojich práv podľa čl. 21, čl. 34, čl. 41 a čl. 47 charty, avšak neuvádza žiadne argumenty preukazujúce, že v jeho veci je charta aplikovateľná. Bez potreby podrobenejšej analýzy ústavný súd konštatuje, že vo veci sťažovateľa sa neaplikuje právo Európskej únie, a preto ani nie je charta na túto vec aplikovateľná. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Po odmietnutí ústavnej sťažnosti ako celku už bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite ústavnej sťažnosti vrátane jeho návrhu na vydanie dočasného opatrenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2021

Libor Duľa
predseda senátu